

Arrest

nr. 217 298 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 8 december 2017 om internationale bescherming. Op 28 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zawa (district Khogiany, provincie Nangarhar). Hier woonde u met uw ouders, twee broers en twee zussen.

In uw regio was Daesh aan het oprukken. Om hier een halt aan te roepen wouden de Taliban, die in uw regio sterk staan, tal van jongeren rekruteren. Elke inwoner van Zawa kreeg van de Taliban een brief waarin stond dat de jongens de wapens moesten opnemen. Enkele leden van de Taliban kwamen ook bij uw thuis een brief afgeven. U zou zich twee dagen later moeten gaan aanmelden in Gader Khail, waar een bijeenkomst zou plaatsvinden. Uw familie wou niet dat u bij hen aansloot en stuurde u, samen met uw neef I. (...) (I. I. (...)), het land uit.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Slowakije, Tsjechië, Polen, opnieuw Tsjechië en Slowakije, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 6 december 2017 in België aan. U diende op 8 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw familie ontvluchtte Zawa na uw vertrek uit Afghanistan en ging wonen in opvangtenten in het noorden van Khogyani.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zullen rekruteren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 23 februari 2018, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Ook wordt gewezen op uw verklaring dat u in Slowakije een valse naam opgaf om de asielinstanties ginds te misleiden (CGVS, p.25). Het plegen van identiteitsfraude ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid verder.

Verder wijst het CGVS op het ongeloofwaardige karakter van de problemen die uw neef, I. I. (...), zou hebben gehad met de Taliban. Tijdens zijn verzoek om internationale bescherming haalde hij dezelfde problemen als u aan en werden deze ongeloofwaardig geacht (zie administratief dossier). Zo bleek zijn kennis over deze beweerde rekrutering zeer beperkt en werden tal van tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen zijn verklaringen. Dat u verwijst naar hetzelfde relaas dat ook al door uw neef werd aangebracht en bedrieglijk werd bevonden, maakt dat ook aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

De vaststelling dat u en uw neef uiteenlopende verklaringen afleggen, bevestigt dat jullie zich op een frauduleus relaas beroepen. Uw neef verklaarde dat de Taliban brieven hadden verstuurd naar zijn

vader en naar die van u. Twee dagen later zouden een vijftal mensen naar uw huis zijn gekomen om te herhalen dat u mee moest gaan vechten tegen Daesh, zo verklaarde hij verder (CGVS I. (...), p.11). U stelt de gebeurtenissen geheel anders voor. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen om de brief zelf af te geven (CGVS, p.11). U heeft geen idee of de Taliban hiervoor of hierna nog naar uw huis kwamen (CGVS, p.11). Naast de vaststelling dat uw relaas verschillend is van dat van uw neef, blijkt bovendien dat u hiermee ook uw eigen verklaringen wijzigt. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat een brief thuis was aangekomen en dat er twee dagen later Taliban naar uw huis kwamen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u dit niet zou gezegd hebben bij de DVZ, zoals u nu verklaart, lijkt onwaarschijnlijk gezien dit zo in uw verklaringen staat genoteerd (CGVS, p.12). U stelde bovendien bij de DVZ letterlijk dat de Taliban bij het bezoek melding maakten van een samenkomst in Khader Khel en maakte geen melding als zou dit in de brief hebben gestaan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS daarentegen verklaart u expliciet dat de oproep voor deze samenkomst in de brief stond genoteerd (CGVS, p.12). Dergelijke aanzienlijke tegenstrijdigheden bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Het CGVS wijst voorts op andere tegenstrijdigheden in de verklaringen die u en uw neef hebben afgelegd. Waar uw neef verklaarde dat deze bijeenkomst zou plaatsvinden drie dagen na het bezoek van de Taliban (CGVS I. (...), p.12), houdt u het op twee dagen (CGVS, p.13). Dat u bovendien een brief zou krijgen voor een bijeenkomst in een dorp maar dat de exacte locatie noch het tijdstip voor de samenkomst worden vermeld, is niet bepaald logisch (CGVS, p.13). Verder verklaart u dat iedereen in het dorp een brief van de Taliban kreeg (CGVS, p.12 & 13). Opvallend genoeg kon uw neef niet met zekerheid zeggen of iemand anders in het dorp eveneens zo'n brief zou gekregen hebben (CGVS I. (...), p.18). Het is veelzeggend dat u deze brief bovendien niet eens weet voor te leggen. Uw verklaring dat uw oom deze zou verscheurd hebben omdat hij de brief niet serieus nam, is absurd, gezien u verklaart dat de Taliban ze zouden zijn komen afgeven (CGVS, p.10) en niet kan worden ingezien waarom een poging tot rekrutering door de Taliban in hun strijd tegen Daesh niet ernstig zou worden genomen. Net zoals uw neef, lijkt uw kennis omtrent deze beweerde rekrutering verder zeer beperkt. U weet niet te zeggen wie juist deze brief kwam afgeven noch weet u met zekerheid te zeggen of deze personen gewapend waren. U heeft verder geen enkel idee of jongens van uw dorp op de eisen van de Taliban zouden zijn ingegaan (CGVS, p.13).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering door de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door

economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast kan u lezen en schrijven en zou u de zevende graad van het middelbare onderwijs afgemaakt hebben (CGVS, p.8 & 9). In de Afghaanse context kan dit als bovengemiddeld geschoold

worden beschouwd. Bovendien konden de Belgische autoriteiten vaststellen dat u een stuk ouder bent dan dat u heeft willen toegeven, wat doet veronderstellen dat u langer dan zeven jaar naar school bent gegaan.

Verder dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u weigert zicht te bieden op de verblijfplaats van uw familie. U verklaart dat ze na uw vertrek uit Afghanistan naar een tentenkamp verhuisden doch zijn er tal van zaken die aan deze verklaring doen twifelen. U weet bijvoorbeeld niet te zeggen hoelang na uw vertrek ze hier naartoe zouden zijn vertrokken (CGVS, p.25). U verklaart voorts dat de autoriteiten hen tenten voorzag maar weet niet of ze ook eten zouden krijgen (CGVS, p.16). Gevraagd hoe ze dan overleven, antwoordt u niet over die informatie te beschikken. Of uw broers en zussen er naar school gaan, weet u evenmin (CGVS, p.24). Het is niet aannemelijk dat u nauwelijks informatie zou hebben over het zagezegde verblijf van uw familie in een tentenkamp. Uw gebrekkige kennis hieromtrent doet concluderen dat uw familie zich wellicht elders bevindt.

Bovendien tracht u ook het bestaan van uw broer te verbergen. Geconfronteerd met een facebookprofiel waarvan de eigenaar uw foto als omslagfoto gebruikt, bevestigt u de persoon op de foto te zijn maar stelt u niet te weten wiens facebookprofiel dit is en de eigenaar niet te kennen (CGVS, p.14). Dit is niet geloofwaardig. Zo blijkt dat u met het profiel dat u aangeeft als het uwe, namelijk 'H. H. (...)', wel degelijk interactie heeft met dit facebookprofiel door commentaar te geven op de foto's die er worden gepost (zie facebookbijlage 2). Dat u een en ander tracht te verbergen en geen zicht biedt op uw netwerk, moge duidelijk zijn. Op dit facebookprofiel vindt men foto's terug van een tienerjongen die blijkbaar de naam I. (...) draagt, waardoor het vermoeden rijst dat dit uw broer is (CGVS, p.14). U ontkent dit en stelt dat u slechts twee broers heeft, genaamd Im. (...) en N. (...) (CGVS, p.23). Dit verbaast, gezien u bij aankomst in België verklaarde dat u drie broers heeft, genaamd E. (...), N. (...) en I. (...) (minderjarigenfiche, "familie"). Dat u dit niet zou gezegd hebben, zoals u verklaart, is uitgesloten gezien dit zo expliciet in uw verklaringen staat genoteerd. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u het bestaan van uw broer I. (...) om de een of andere reden tracht te verbergen. Dat I. (...) tal van vrienden heeft op zijn facebookprofiel die in Jalalabad wonen (zie administratief dossier), waardoor eventueel het vermoeden zou kunnen rijzen dat uw broer een band heeft met Jalalabad, kan mogelijks verklaren dat u omtrent het bestaan van uw broer zo onduidelijk bent geweest.

Dat u de werkelijke locatie van uw familie en het bestaan van uw broer tracht te verbergen, alsook het gegeven dat uw broer tal van vrienden in Jalalabad heeft wonen, doet concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe wellicht ook over het nodige netwerk en ondersteuning beschikt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uw geboortecertificaat kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Gezien deze de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegensprekt, kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omdat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken omwille van volgende redenen, met name dat :
- de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen heeft met de Taliban.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.

4.4. Uit hetgeen uiteengezet wordt, zal blijken dat de bestreden beslissing op onafdoende wijze gemotiveerd is, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

4.4.1. Aangaande de vaststelling van de leeftijd van verzoeker

Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker al in ernstige mate ondermijnt wordt door zijn verklaringen over zijn identiteit en daaraan verbonden leeftijd.

o 4.4.1.1. Bij de aankomst in België verklaarde verzoeker minderjarig te zijn. Er werd een leeftijdstest bevolen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op basis van medisch onderzoek is vastgesteld dat de verzoeker ouder zou zijn dan achttien jaar waarvan 20 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is volgens DVZ.

Het Commissariaat-generaal gaat echter voorbij aan het feit dat de verzoeker steeds consistent blijft in de verklaringen aangaande zijn leeftijd, in tegenstelling tot wat verweerder beweert.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verwerende partij het volgende hieromtrent:

"(...)"

Verzoeker heeft een geboortecertificaat neergelegd om zijn leeftijd te staven.

De verzoeker stelt dan ook niet akkoord te gaan met de vaststelling van zijn leeftijd.

o 4.4.1.2. Daarnaast wil de verzoeker opmerken dat de methode van de botscan niet zonder controverse is.

Zo is er een zaak hangende bij het EHRM tegen Italië (Darboe en Camara t. Italie, 5797/17).

De verzoekers stellen dat het louter uitvoeren van een botscan om de leeftijd te bepalen in strijd met artikel 3 en artikel 8 EVRM nu dat de Italiaanse wet een multidisciplinair onderzoek vereist met onder andere de tussenkomst van een pediatr.

Ook vanuit de UNHCR, Unicef en IRC wordt er gepleit voor een multidisciplinaire aanpak.

Er moet gestreefd worden naar een aanpak waarbij een medische, sociale, culturele en psychologische analyse wordt uitgevoerd. Daarnaast moet er ook gewerkt worden aan een effectief rechtsmiddel tegen de leeftijdsbepaling.

De verzoeker stelt bijgevolg dat hij steeds consistent is geweest over zijn leeftijd en dat de methode van de botscan niet onfeilbaar is.

Het is dus onredelijk om te stellen dat de geloofwaardigheid van de verzoeker ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn leeftijd terwijl hij er steeds consistente verklaringen over aflegde.

4.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus motiveert het Commissariaat-generaal het volgende:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt."

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omwille van de volgende vaststelling, met name dat : de verzoeker beschikt over een veilig en intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing om de hieronder beschreven redenen.

- 4.5.1. Verzoeker merkt immers op dat hij absoluut niet over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad, in tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert.

Zo woont verzoekers familie niet in Jalalabad met ontvluchtten zij hun dorp richting Sra Kala alwaar zij in tentenkampen leven.

Verzoeker heeft dus geen familie wonen in Jalalabad.

Verzoeker heeft ook geen sociaal netwerk in Jalalabad.

- 4.5.2. Het hebben van een sociaal en familiaal netwerk om zich te kunnen hervestigen in steden zoals Jalalabad, zijn evenwel een grote noodzaak.

Dit wordt o.a. bevestigd in het rapport van Asylos: Afghanistan: Evidence relating to the possibility of IFA in Kabul, Jalalabad and Mazar-i- Sharif van mei 2016. (zie stuk 4)

Verzoeker is bovendien niet per definitie veilig in Jalalabad, omdat de Taliban hem ook daar zou kunnen vinden.

Het rapport bevestigt verzoekers verklaringen:

"In an interview with Asylos, NGO worker 'A' from Jalalabad describes those having been threatened by the Taliban in other districts, still a target when they moved to Jalalabad.

We have examples of that people are being threatened in the other districts, while they moved to Jalalabad city and they were targeted here to. I do not know if that is the same in other parts of the country and if they came to the province, but this is the situation in the province if they move to Jalalabad."

Ook de huizenproblematiek is zeer ernstig in Jalalabad-stad:

"In an interview with Asylos, Gulistan Shinwari journalist working for BBC Pashto describes how housing has become a severe crisis due to the recent influx of displaced persons.

In terms of area, Jalalabad is a small city. It was already over-populated but due to the recent influx of the displaced people, housing has become a severe crisis.

House rents have gone up and for people who have fled violence it is very difficult to find shelter. Many such families are living in huts on the outskirts of the city.

These areas are less secure comparing the main city."

Verwerende partij houdt dus op geen enkele wijze rekening met specifieke en objectieve elementen van verzoeker in het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Dit impliceert een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het is aan verwerende partij om met alle aangegeven elementen rekening te houden, wat zij in casu niet gedaan heeft.

- 4.5.3. Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Hier werd in casu onvoldoende rekening mee gehouden. Hetgeen erg tegenstrijdig is daar in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming van de neef van verzoeker net dit artikel wordt aangehaald om de subsidiaire bescherming alsnog toe te kennen.

- 4.5.4. Tenslotte is het erg opvallend dat het Commissariaat-Generaal met betrekking tot de toekenning van het vluchtelingenstatuut referentie maakt naar de neef van verzoeker en hierbij verwijst naar het ongeloofwaardige karakter van de problemen van zijn neef, I. I. (...), met de Taliban (CG 17/18350):

"Dat u verwijst naar hetzelfde relaas dat ook al door uw neef werd aangebracht en bedrieglijk werd bevonden, maakt dat ook aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht."

Evenwel wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden opgemerkt dat geen enkele verwijzing meer wordt gedaan naar de neef van verzoeker.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de neef van verzoeker, de heer I. I. (...), wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op datum van 31/05/2018.

Dit werd als volgt gemotiveerd:

"Het Commissariaat-generaal is wel van oordeel dat uw afkomst uit Afghanistan aannemelijk is. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt dat er in het district Khogyani in de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar, uw positie en situatie in die regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in het district Khogyani in de provincie Nangarhar de status van subsidiaire bescherming toegekend."

De verschillende behandeling van beide dossiers is in casu niet verantwoord.

Nergens wordt in het bestreden beslissing immers aan verzoekers herkomst getwijfeld. Ook zijn kennis van de regio ten tijde van het interview was uitstekend:

"(...)"

(CGVS, p. 17-18/28)

Verzoeker kan ook verschillende personen en namen plaatsen wanneer hem hiernaar gevraagd wordt.

Het feit dat nergens in de bestreden beslissing wordt getwijfeld aan zijn herkomst maar er hem alsnog geen subsidiaire bescherming wordt verleend is dan ook niet zorgvuldig te noemen.

Dit klemt des te meer aangezien zijn neef de subsidiaire beschermingsstatus wel toegekend kreeg en zij uiteraard uit dezelfde regio afkomstig zijn.

- 4.5.5. Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Hier werd in casu onvoldoende rekening mee gehouden. Hetgeen erg tegenstrijdig is daar in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming van de neef van verzoeker net dit artikel wordt aangehaald om de subsidiaire bescherming alsnog toe te kennen.

4.6. Uit het hierboven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2018 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers neef (stuk 3) en het rapport "Afghanistan: evidence relating to the possibility of IFA in Kabul, Jalalabad and Mazar-i-Sharif" van Asylos van mei 2016, p. 1, 53-55 en 58-59 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 14 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation - Update*” van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 87 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) zijn algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door het plegen van identiteitsfraude, (iii) de omstandigheid dat hij verwijst naar hetzelfde relaas dat ook al door zijn neef werd aangebracht en bedrieglijk werd bevonden maakt dat ook aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht, (iv) de vaststelling dat hij en zijn neef uiteenlopende verklaringen afleggen de ongeloofwaardigheid van zijn relaas bevestigen en (v) de gedwongen rekrutering door de taliban die hij aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, en omdat (B) hij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat hij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, steeds consistent bleef in zijn verklaringen over zijn leeftijd, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker hierover inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd nu een beslissing van de Dienst Voogdij, aan verzoeker op 23 februari 2018 betekend, stelt dat hij ouder is dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is, zodat na medisch onderzoek niet aannemelijk is dat verzoeker 16 jaar zou zijn. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en houden ook naar het oordeel van de Raad een negatieve indicatie in met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. De omstandigheid dat verzoeker steeds consistente verklaringen zou hebben afgelegd over zijn leeftijd doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker kritiek uit op het medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren, wordt er op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat, doch dat geoordeeld werd dat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is, nu enerzijds dit de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt en anderzijds uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Door er in het verzoekschrift louter op te wijzen dat hij dit document heeft neergelegd om zijn leeftijd te staven en te stellen dat hij niet akkoord kan gaan met de vaststellingen over zijn leeftijd slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen.

Het betoog van verzoeker, dat beperkt is tot de hierboven weerlegde kritiek op de motieven inzake zijn leeftijd en de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht dat uit actuele en objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de hoofdstad Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. De commissaris-generaal stelt weliswaar dat opstandelingen soms controleposten en konvooien van veiligheidsdiensten op de weg viseren, met als gevolg dat het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd kan zijn, doch hij benadrukt tevens dat het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen niet belet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de verkeersveiligheid het grootste probleem is op de weg tussen Kabul en Jalalabad, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 14 januari 2019 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 en het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Jalalabad zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft gewezen op het volgende:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast kan u lezen en schrijven en zou u de zevende graad van het middelbare onderwijs afgemaakt hebben (CGVS, p.8 & 9). In de Afgaanse context kan dit als bovengemiddeld geschoold worden beschouwd. Bovendien konden de Belgische autoriteiten vaststellen dat u een stuk ouder bent dan dat u heeft willen toegeven, wat doet veronderstellen dat u langer dan zeven jaar naar school bent gegaan.

Verder dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat u weigert zicht te bieden op de verblijfplaats van uw familie. U verklaart dat ze na uw vertrek uit Afghanistan naar een tentenkamp verhuisden doch zijn er tal van zaken die aan deze verklaring doen twifelen. U weet bijvoorbeeld niet te zeggen hoelang na uw vertrek ze hier naartoe zouden zijn vertrokken (CGVS, p.25). U verklaart voorts dat de autoriteiten hen tenten voorzag maar weet niet of ze ook eten zouden krijgen (CGVS, p.16). Gevraagd hoe ze dan overleven, antwoordt u niet over die informatie te beschikken. Of uw broers en zussen er naar school gaan, weet u evenmin (CGVS, p.24). Het is niet aannemelijk dat u nauwelijks informatie zou hebben over het zogezegde verblijf van uw familie in een tentenkamp. Uw gebrekkige kennis hieromtrent doet concluderen dat uw familie zich wellicht elders bevindt.

Bovendien tracht u ook het bestaan van uw broer te verbergen. Geconfronteerd met een facebookprofiel waarvan de eigenaar uw foto als omslagfoto gebruikt, bevestigt u de persoon op de foto te zijn maar stelt u niet te weten wiens facebookprofiel dit is en de eigenaar niet te kennen (CGVS, p.14). Dit is niet geloofwaardig. Zo blijkt dat u met het profiel dat u aangeeft als het uwe, namelijk 'H. H. (...)', wel degelijk interactie heeft met dit facebookprofiel door commentaar te geven op de foto's die er worden gepost (zie facebookbijlage 2). Dat u een en ander tracht te verbergen en geen zicht biedt op uw netwerk, moge duidelijk zijn. Op dit facebookprofiel vindt men foto's terug van een tienerjongen die blijkbaar de naam I. (...) draagt, waardoor het vermoeden rijst dat dit uw broer is (CGVS, p.14). U ontkent dit en stelt dat u slechts twee broers heeft, genaamd Im. (...) en N. (...) (CGVS, p.23). Dit

verbaast, gezien u bij aankomst in België verklaarde dat u drie broers heeft, genaamd E. (...), N. (...) en I. (...) (minderjarigenfiche, "familie"). Dat u dit niet zou gezegd hebben, zoals u verklaart, is uitgesloten gezien dit zo expliciet in uw verklaringen staat genoteerd. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u het bestaan van uw broer I. (...) om de een of andere reden tracht te verbergen. Dat I. (...) tal van vrienden heeft op zijn facebookprofiel die in Jalalabad wonen (zie administratief dossier), waardoor eventueel het vermoeden zou kunnen rijzen dat uw broer een band heeft met Jalalabad, kan mogelijks verklaren dat u omtrent het bestaan van uw broer zo onduidelijk bent geweest.

Dat u de werkelijke locatie van uw familie en het bestaan van uw broer tracht te verbergen, alsook het gegeven dat uw broer tal van vrienden in Jalalabad heeft wonen, doet concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe wellicht ook over het nodige netwerk en ondersteuning beschikt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn asielaanvraag en zijn eigen standpunt, namelijk dat zijn familieleden niet in Jalalabad wonen en dat zij hun dorp ontvluchtten richting Sra Kala alwaar zij in tentenkampen wonen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn vluchtaanvraag doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoeker nog wijst op de grote noodzaak van het hebben van een sociaal en familiaal netwerk om zich te kunnen hervestigen in steden zoals Jalalabad, wijst de Raad erop dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder specifieke kwetsbaarheden en van arbeidsleeftijd in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 110). Een lezing van de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde passages uit het rapport van Asylus van mei 2016 (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 4), dat overigens minder recent is dan de informatie van het CGVS, leidt niet tot andere inzichten. Bovendien bestaat er in het geval van verzoeker omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde overwegingen een sterk vermoeden dat hij in Jalalabad wel degelijk over het nodige netwerk en ondersteuning beschikt.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij in Jalalabad per definitie niet veilig is omdat de taliban hem ook daar zou kunnen vinden, kan worden herhaald dat hij zijn vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog wijst op de huizenproblematiek in Jalalabad en informatie citeert waaruit zou blijken dat vele families die het geweld ontvlucht zijn leven in hutten in de buitenwijken van Jalalabad, wijst de Raad erop dat hij met een dergelijk theoretisch betoog niet aannemelijk maakt dat hij in de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker heeft immers een naar Afghaanse normen lange scholing kunnen genieten, zijn vader heeft voor hem 6000 dollar aan een smokkelaar betaald om een vlucht uit Afghanistan te regelen en er kan worden vermoed dat hij in Jalalabad over het nodige netwerk en ondersteuning beschikt.

Waar verzoeker ten slotte nog laat gelden dat aan zijn neef op 31 mei 2018 wel subsidiaire bescherming werd toegekend en dat de verschillende behandeling van de beide dossiers *in casu* niet verantwoord is, nu nergens in de bestreden beslissing aan zijn regio van herkomst wordt getwijfeld, wijst de Raad erop dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Te dezen blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van de commissaris-generaal van 31 mei 2018 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) dat in het geval van verzoekers neef het tekort aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werd geacht, daar waar verzoeker blijkens de hierboven aangehaalde motieven in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingalternatief beschikt. Verzoeker toont dan ook

niet met concrete elementen aan dat *in casu* gelijke gevallen ongelijk behandeld werden. Dat aan verzoekers herkomst (en de herkomst van zijn neef) niet getwijfeld wordt, doet hieraan geen afbreuk.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN